

PHÂN TÍCH TÁC PHẨM NGƯỜI TRONG BAO CỦA SÊ-KHỚP

1. Dàn ý phân tích văn bản Người trong bao

a. Mở bài:

- Giới thiệu đoạn trích Người trong bao của Sê-khốp.

b. Thân bài:

- Chân dung Bê-li-cốp:

+ Ngoại hình: thu mình trong vỏ bọc, luôn tạo một thứ bao bọc, bảo vệ mình.

+ Lối sống thu mình trong bao.

+ Biểu tượng cho sự hèn nhát, quái đản.

+ Lối sống thu mình.

+ Lối sống trong bao, thu mình, hèn nhát.

- Ảnh hưởng của Bê-li-cốp:

+ Lối sống đã đầu độc, làm ô nhiễm, khiến con người sợ hãi suốt 15 năm.

+ Mọi người sợ sệt và xa lánh.

- Cái chết của Bê-li-cốp:

+ Bị đồng nghiệp trêu chọc, phản đối thô bạo.

+ Chứng kiến đồng nghiệp không sợ cấp trên.

+ Bị cười nhạo vì ngã.

+ Sợ ông hiệu trưởng.

c. Kết bài:

- Nêu cảm nhận của em về đoạn trích Người trong bao của Sê-khốp.

2. Em hãy phân tích tác phẩm Người trong bao

Sê-khốp là nhà văn lớn, là cây đại thụ trong nền văn học Nga, ông đã để lại cho nhân loại một kho tàng những tác phẩm có giá trị vô cùng to lớn. Dưới ngòi bút của nhà văn, toàn cảnh xã hội Nga cuối thế kỷ XIX hiện lên một cách rất chân thật, đó là một đất nước ngột ngạt, tù túng, chuyên chế bảo thủ dưới thời kỳ nắm quyền của Nga hoàng. Nhà văn Sê-khốp có lối viết văn rất lôi cuốn, ngôn ngữ sinh động tự nhiên, phản ánh chân thực con người và xã hội Nga lúc bấy giờ.

Truyện ngắn Người trong bao được ông viết năm 1898, đã khắc họa thành công hình tượng nhân vật Bê-li-cốp, một anh giáo chức tỉnh lẻ với cái đầu chứa đầy thành kiến, qua đó tác giả châm biếm và đả kích những người tri thức Nga với lối sống “trong bao” cổ hủ, lạc hậu, thích phê phán, bất an trước những gì vượt ra ngoài giới hạn cho phép của mình, và tự coi đó là lỗi lầm của người khác.

Nhân vật chính trong truyện là Bê-li-cốp, một giáo viên dạy tiếng Hy Lạp có lối sống rất kỳ lạ “sống đơn độc như những con ốc, con sên cố thu mình vào vỏ bọc”. Hắn khác thường trong cả cách sống và lối suy nghĩ dị hợm. Lúc nào cũng vậy, bất kể trời mưa hay nắng, thời tiết đẹp hay xấu hắn đều khoác lên mình một bộ trang phục hết sức kỳ cục. Hắn “đi giày cao su” tay cầm ô, mặc áo “bành tô ám cốt bông”, hắn luôn mang theo bên mình chiếc bao làm bằng

da hươu để dựng nào là ô, chiếc đồng hồ quả quýt, nào là dao nhỏ gọt bút chì, ngay cả bộ mặt hán đường như cũng muốn để cả vào trong bao, bởi Bê-li-cốp luôn “giấu mặt sau chiếc cổ áo bành tô bẻ đứng lên”.

Bê-li-cốp, giáo viên trung học dạy tiếng Hi Lạp cổ. Hắn quen sống trong tù túng, nô lệ. Với hắn thì "nếu không có chỉ thị nào cho phép thì ta không được làm. Hắn sống vì quá khứ, như một kẻ mang bệnh tâm thần, lúc nào cũng sống trong tâm trạng "sợ hãi", "lo âu", "nhút nhát". Hắn chỉ có một chút niềm vui do bệnh nghề nghiệp sinh ra. Hắn nói "ngọt ngào": "Ôi, tiếng Hi Lạp nghe thật tuyệt vời êm tai", rồi "nheo mắt lại", "giơ một ngón tay lên" và thốt ra tiếng: "An-thro-pos". Phải chăng lúc đó gã Bê-li-cốp hạnh phúc nhất. Chắc lúc ấy hắn đã thò đầu ra khỏi cái bao trong khoảnh khắc!

Bê-li-cốp sống một cách kì quặc, vừa lập dị vừa lảm cẩm. Con người hắn cuộc đời hắn, từ cử chỉ, hành động đến ngôn ngữ sinh hoạt. Hắn như đã bị cầm tù, đã bị nhốt vào bao. Quanh năm suốt tháng, nắng mưa, ngay cả mùa hạ hắn vẫn khoác áo bành tô ấm cốt bông! Lúc nào chân cũng đi giày cao su. Chiếc ô, đồng hồ quả quýt, con dao nhỏ để gọt bút chì... tất cả đều đút trong bao. Ngồi xe ngựa, hắn bắt phải hạ mui xe. Bộ mặt hắn cũng được giấu kín trong bao, đó là cái cổ áo bành tô cổ bẻ. Lỡ tai hắn cũng nhét bông. Mọi ý nghĩ, hắn "cũng giấu vào bao". Với hắn thì cái bao là một thứ vỏ bọc để "ngăn cách, bảo vệ hắn khỏi những ảnh hưởng bên ngoài". Nhưng thật hài hước, đầu óc hắn cũng chỉ là một cái bao cổ hủ để bọc lấy những chỉ thị, thông tư, những bài báo quy định cấm đoán điều này điều nọ mà hắn cho là "rõ ràng". Hắn vừa hèn vừa đáng thương! Hắn thật tội nghiệp!

Lối sống “trong bao” của Bê-li-cốp đã ảnh hưởng không nhỏ đến cái xã hội nhỏ bé nơi anh ta dạy học. Ai cũng chán ghét và sợ hãi khi gặp anh ta, không muốn dây vào larn gì. Cũng có người muốn thử thay đổi cách sống của Bê-li-cốp, song chẳng ăn thua. Lối sống “trong bao” ấy ám ảnh và tác động tiêu cực tới mọi người bởi suốt mười lăm năm trời, họ phải hít thở bầu không khí ô nhiễm do Bê-li-cốp tạo ra. Anh ta đã trùm một cái bóng nặng nề u ám lên bầu không gian của họ, khiến họ có cảm giác ngột thở. Mọi người sợ hãi, căm ghét và bị ám ảnh sâu sắc khi Bê-li-cốp còn sống. Bởi vậy khi Bê-li-cốp chết, mọi người nhẹ nhõm như trút đi được gánh nặng, cuộc sống thoải mái, dễ chịu hẳn ra.

Với Bê-li-cốp, cái chết này là một lôgic tất yếu trong sự phát triển của tính cách nhân vật. Lối sống “trong bao” bản thân nó đã là một cái chết, chết trong khi đang sống. Hơn thế, ngay trong lúc sống, khát vọng mãnh liệt nhất của Bê-li-cốp là được chui vào bao. Kể cả ý nghĩ, vốn là sở hữu của riêng mình anh ta cũng giấu kín, cho vào bao tuốt! Niềm hạnh phúc lớn lao của Bê-li-cốp là từ nay (sau khi chết), anh ta sẽ được nằm trong cái bao vĩnh viễn, không còn phải lo lắng nhớ lại xảy ra việc gì thì sao?

Sau khi Bê-li-cốp chết, lúc đầu ai cũng cảm thấy nhẹ nhàng, thoải mái. Nhưng rồi chưa đầy một tuần sau, ai cũng cảm thấy "nặng nề, mệt nhọc, vô vị" vì cuộc sống đã lại diễn ra như cũ, "chẳng tốt đẹp gì hơn trước". Một Bê-li-cốp chết, một người trong bao đã về châu âm phủ nhưng còn lại bao nhiêu người trong bao, và "trong tương lai cũng sẽ còn bao nhiêu người như thế nữa!". Sê- khốp đã chỉ rõ: lối sống tầm thường, hủ lậu, giáo điều, dung tục đã đầu độc con người, đầu độc cuộc sống, sẽ gây bao hậu quả nặng nề, sẽ tồn tại dai dẳng trong xã hội Nga những năm cuối thế kỉ XIX đầu thế kỉ XX.

Mọi quái thai, mọi ung nhọt trong xã hội xưa nay đâu dễ một sớm một chiều mà tiết nọc, mà bị quét sạch! Một Bê-li-cốp chết đi nhưng sẽ còn lại bao nhiêu Bê-li-cốp nữa. Chí Phèo đã nghèo nhưng Thị Nở vẫn còn, và cái lò gạch cũ vẫn còn đó. Cái loại người "mũ nỉ che tai", "vòi rụt cổ", "hủ lậu mà tinh tường" thời nào, xã hội nào chẳng có! Phải biết coi khinh lối sống cổ hủ, coi khinh tính cách bọn người trong bao. Phải biết sống và dám sống với tinh thần tự chủ, sống có trí tuệ và đạo đức của con người mới. Đọc truyện "Người trong bao", ta tự hỏi

bản thân mình phải sống như thế nào cho đáng sống: Sê-khốp đã có một lối viết khá hấp dẫn. Diễn biến câu chuyện được kể một cách tự nhiên, chân thực và sinh động. Nhân vật Bê-li-cốp từ vật dụng, cử chỉ, hành động, ý nghĩ đến lối sống được thể hiện bằng nhiều chi tiết rất điển hình. Hắn là sản phẩm tất yếu của một xã hội tù túng, trì trệ.

Người trong bao của Sê-khốp là một tác phẩm mang lại cho người đọc thật nhiều cảm xúc, vừa bi hài vừa đáng để suy ngẫm, vừa tiếc thương cho một kiếp người sống vô nghĩa. Qua truyện ngắn, nhà văn không chỉ phản ánh khách quan hiện thực xã hội Nga lúc bấy giờ, mà ông còn khéo léo nhắc nhở mỗi con người: Hãy nhìn cuộc sống với sự lạc quan vốn có, giữ cho tâm không phê phán, hơn thua. Nếu ta cảm thấy cuộc sống không hạnh phúc, vấn đề không phải do một ai khác mà nó nằm ngay chính tâm ta.

Chúng ta hãy mở rộng tấm lòng với mọi người và với thế giới xung quanh, tiếp nhận những sự đổi mới để có được một cuộc sống hạnh phúc, ngập tràn tươi trẻ, đừng sống như nhân vật Bê-li-cốp, suốt đời sống trong cái vỏ bọc hài hước của mình, rồi đến cuối cùng cuộc đời chấm dứt trong vô vị, nhạt nhẽo.

3. Bình giảng về văn bản Người trong bao của Sê-khốp

Sê-khốp (1860-1904) là một trong những cây đại thụ của rừng văn học Nga, đã để lại nhiều kịch bản và hơn năm trăm truyện ngắn. Tác phẩm của Sê-khốp làm hiện lên toàn cảnh xã hội nước Nga cuối thế kỉ XIX ngập thở trong bầu không khí chuyên chế bảo thủ nặng nề dưới thời Sa hoàng.

Truyện ngắn "Người trong bao" được Sê-khốp viết vào năm 1898. Qua nhân vật Bê-li-cốp, tác giả châm biếm và đả kích người trí thức Nga sống tầm thường, hủ lậu, hèn nhát và giáo điều, đê tiện và dung tục; đồng thời chỉ ra lối sống ấy đã để lại nhiều di hại đầu độc tâm hồn người, đầu độc cuộc sống, gây ảnh hưởng và hậu quả nặng nề, dai dẳng trong xã hội nước Nga. Cái bao mang hàm nghĩa về một kiếp người, một lối sống, một xã hội đen tối, tù túng, nặng nề mà không sao thoát ra được, chết rồi cũng không thoát ra được!

Cuộc đời của anh giáo chức tinh lẻ Bê-li-cốp là những trang hài, là một bức tranh biếm họa cười ra nước mắt. Chả thế mà cô giáo Va-ren-ca đã "cười phá lên" khi Bê-li-cốp bị xô ngã "lộn nhào" xuống chân cầu thang, và cô đã "òa lên khóc" khi hắn đã nằm trong bao đi chầu âm phủ!

Câu chuyện xoay quanh một con người với cuộc sống khép kín và tư tưởng cổ hủ đến lạc hậu vì nỗi sợ hãi và chẳng chịu chia sẻ với ai. Đó không phải là một cuộc sống tốt đẹp, nó khiến cho con người dễ rơi vào trạng thái trầm cảm và sợ hãi với mọi thứ. Có thể khái quát con người và tính cách của Bê-li-cốp bằng những hình ảnh, từ ngữ như hèn nhát, cô độc, máy móc, giáo điều, thu mình trong "bao", trong vỏ ốc và cảm thấy yên tâm, mãn nguyện về lối sống đó.

Ngoại hình của nhân vật Bê-li-cốp được tác giả khắc họa "hắn đều đi giày cao su, cầm cái ô và nhất thiết là mặc áo bành tở ấm cốt bông", "ô hắn để tồng bao, chiếc đồng hồ quả quýt cũng để trong bao; và khi rút chiếc dao nhỏ để ngọt bút chì thì chiếc dao ấy cũng được đặt trong bao. Cả bộ mặt hắn ta nữa, dường như cũng để tồng bao vì lúc nào hắn cũng giấu mặt sau chiếc cổ áo bành tở bè dựng đứng lên". "Hắn đeo kính râm, mặc áo bông chần, lỗ tai nhét bông và khi ngồi trong xe ngựa thì bao giờ cũng cho kéo mui lên". Mới qua vài dòng viết về nhân vật, ta đã cảm thấy một con người dị thường luôn sợ hãi với mọi thứ xung quanh mình.

Bê-li-cốp hiện lên với chân dung biếm họa, có cái vẻ bề ngoài không giống ai: gương mặt nhợt nhạt, nhỏ bé, choắt như mặt chồn; quanh năm anh ta đi giày cao su, mặc áo bành tở, đeo kính râm, đội mũ, hai lỗ tai nhét bông, tay cầm dù,... Các vật dụng của anh ta đều được

đề trong bao. Không những ngoại hình anh ta luôn được giấu trong bao mà mọi cái liên quan đến anh ta đều gói trong bao. Trong tác phẩm anh ta đã nói 5 lần câu “Nhớ lại xảy ra chuyện gì thì sao”; khi nằm ngủ anh ta kéo chăn trùm kín mít; đến thăm đồng nghiệp thì chỉ ngồi im; cả ý nghĩ của mình Bê-li-cốp cũng giấu trong bao vì vậy cuộc sống của anh ta là một cuộc sống lập dị, nhút nhát, sợ đối diện với hiện tại, chỉ thích sống theo những thông tư, chỉ thị, giáo điều, rập khuôn, chỉ tôn sùng quá khứ, luôn thỏa mãn, hạnh phúc, hài lòng, mãn nguyện với cuộc sống của mình... Chi tiết cái bao được tác giả nhắc đi nhắc lại 12 lần như những điệp khúc nhấn mạnh chân dung Bê-li-cốp luôn cố thu mình trong bao từ ngoại hình, tính cách, lời nói, hành động, suy nghĩ...

Bê-li-cốp, vừa là sản phẩm của chính cá nhân anh ta vừa là sản phẩm của xã hội. Ngoài những tính cách cá nhân như đã nói ở trên, Bê-li-cốp còn là con đẻ của xã hội Nga lúc bấy giờ. Chúng ta biết rằng cuối thế kỷ XIX xã hội Nga đang ngạt thở trong bầu không khí chuyên chế bảo thủ nặng nề. Chính môi trường ấy đã đẻ ra lắm thứ sản phẩm người kỳ quái.

Kết cục nhân vật Bê-li-cốp chết, nguyên nhân trực tiếp cũng do những suy nghĩ kiểu “trong bao”. Bê-li-cốp chết là kết thúc cuộc đời một cá nhân, quan tài đựng thi thể y chính là cái “bao” kính đáo nhất. Cái chết của Bê-li-cốp là hậu quả tất yếu của cách sống, kiểu sống đó. Chết là kết thúc cuộc đời, là sự chôn vùi một con người những liệu có chôn vùi được kiểu người “trong bao” không. Khi còn sống Bê-li-cốp đã làm cho mọi người sợ hãi, kể cả đồng nghiệp, thậm chí là lãnh đạo của anh ta vì thế ai cũng ghét bỏ, ghê tởm là anh ta là người mâu thuẫn với tất cả mọi người, là tượng trưng cho xấu xa, nên khi anh ta chết mọi người từ ghê tởm địa trở về lòng cảm thấy nhẹ nhàng, thoải mái.

Đề qua hình tượng điển hình ấy, Bê-li-cốp phản ánh chân thực đến bộ mặt xã hội Nga lúc bấy giờ, người dân phải sống trong nỗi sợ và sự cưỡng chế nặng nề đến ngạt thở, qua đó khát khao muốn thay đổi và hướng đến một thế giới tốt đẹp hơn, không bị cầm tù và giam hãm trong chiếc bao nào cả.

Ngôn ngữ của truyện chân thực, chính xác, giàu tính thời sự điểm trúng được những diễn biến tâm lý tinh vi và phức tạp của nhân vật. kết cấu truyện lồng trong truyện giúp câu chuyện trở nên phức tạp, hấp dẫn và lôi cuốn đầy kịch tính, đồng thời thấy được tài năng của tác giả. Khẳng định được tài năng bậc thầy của cây bút xuất sắc trên mảng truyện ngắn.

Qua sự sáng tạo và xây dựng những tình huống, chi tiết và hình tượng điển hình ở tác phẩm Người Trong bao, nhà văn Nga vĩ đại Sê-khốp đã gửi gắm đến chúng ta hình ảnh người dân Nga phải sống trong chế độ Nga Hoàng nặng nề trì trệ như thế nào; đồng thời bày tỏ niềm xót thương, đồng cảm và lời kêu gọi đổi thay của tác giả. Chính những giá trị hiện thực và nhân đạo sâu sắc ấy đã giúp tác phẩm sống mãi trong lòng độc giả.

4. Cảm nghĩ của em về tác phẩm Người trong bao

Sê-khốp được mệnh danh là con linh điểu của buổi tịch dương trên đồng cỏ đại nước Nga xưa, là văn hào chói sáng lên lâu đài nhân đạo. Chính tấm lòng của một nhà văn chân chính và những tác phẩm văn học giá trị phản ánh chân thực cảm động số phận người dân và đất nước Nga đã chinh phục được trái tim của độc giả trên khắp mọi nơi, trong số ấy, “Người trong bao” là một trong số những truyện ngắn đặc sắc làm nên tên tuổi của ông. Người trong bao được sáng tác năm 1898, thời kì này xã hội Nga đang ngạt thở trong bầu không khí chuyên chế nặng nề của Sa Hoàng cuối thế kỉ 19. Môi trường xã hội ấy đã đẻ ra lắm kiểu người quái dị mà Bê-li-cốp nhân vật chính trong truyện là hình tượng điển hình cho số phận bị kịch của những người dân Nga lúc bấy giờ.

Nhan đề của truyện chính là hình ảnh của nhân vật bê-li-cốp, gây tò mò và hấp dẫn người đọc bởi kiểu người quái dị, vừa đáng thương, vừa tội nghiệp ấy. Đồng thời bày tỏ niềm cảm thương cho số phận của những người dân Nga lúc bấy giờ. Nhân vật chính trong truyện là

Bê-li-cốp, hẳn là một giáo viên dạy tiếng Hy Lạp, sống rất kì lạ, luôn luôn sợ hãi mọi thứ xảy ra xung quanh mình. Hẳn sợ những thử thách cuộc đời, sợ nắng mưa gió tuyết, sợ bị mất cắp và bị thất lạc nên luôn giấu tất cả đồ đạc của mình vào trong chiếc bao. Hẳn mặc chiếc áo bành tô to che gần hết khuôn mặt, tai nhét bông điều ấy chứng tỏ hẳn sợ phải nghe thấy âm thanh xung quanh, sợ bị nhìn thấy.

Có thể nói nhân vật Bê-li-cốp đã là một đối tượng để nhà văn sử dụng để có thể lột tả chi tiết về xã hội Nga lúc bấy giờ những cảm xúc sâu sắc nhất đã được thể hiện ở đó. Và chính cách sống của ông không chỉ ảnh hưởng đến tầng lớp tri thức mà ông hay tiếp cận mà nó còn ảnh hưởng đến cả một thành phố lớn như Nga. Và đó chính là tư tưởng sống bị bó hẹp, với cuộc sống chật vật và gian nan đã mang đậm giá trị cốt lõi là phản ánh đối tượng của tác phẩm là một tầng lớp tri thức bảo thủ ích kỉ, có lối sống hẹp hòi...

Tất cả mọi người khi mà nhìn thấy con người kỳ lạ này chắc hẳn ai cũng đều có cảm xúc riêng và đặc biệt có thể có thái độ khinh bỉ đối với một lối sống lợc cười và có thể nói không giống ai. Chính là với kiểu cách khác lạ đã mang đậm giá trị tố cáo phản ánh mạnh mẽ những tầng lớp to lớn của xã hội Nga khi đó, những con người mang trong mình những tri thức nhưng lại hành động một cách bảo thủ và không có lợi ích gì cho xã hội này. Có thể thấy những hình ảnh về mối tình của ông với cô gái Cô-va-len-cô, nhưng cô ta đã xin Bê-li-cốp để cho cô yên, cô đã đẩy ông ta ngã cầu thang, nhưng trong cái vỏ bọc của chính mình, ông cũng như đã bình yên vô sự như không có điều gì xảy ra. Nhưng rồi những giọng điệu chê bai đã thể hiện một cách mạnh mẽ và chi tiết nhất đã được thể hiện với những câu cười haha ha tất cả đã mang đậm giá trị và ý nghĩa sâu sắc nhất về con người.

Ban ngày thì chui vào mọi thứ bao, ban đêm chui vào trong chăn. Và vì sợ hãi quá, nên trốn trong một cái bao là an toàn nhất. Đó là hình ảnh con người luôn muốn trốn tránh, không dám đối đầu với hiện thực. Vì vậy, khi gặp liền một lúc nhiều phức tạp, biến động, những điều "khủng khiếp" : bị đồng nghiệp trêu chọc về tình cảm của hắn với một cô gái, bị phản đối thô bạo vì những lời dạy dỗ của mình, bị chứng kiến đồng nghiệp tỏ ra không sợ gì cấp trên, bị gọi đúng tên là kẻ mách lẻo, bị cười nhạo vì ngã, sợ ông hiệu trưởng, ông thanh tra biết, sẽ bị chế giễu, bị ép về hưu... tất cả đã khiến con người luôn sợ có cái gì xảy ra đã không thể chịu đựng được, và hắn đã chết.

Cái chết này cũng là một sự biếm họa. Làm sao mà một người bình thường có thể chết và tâm hồn lạnh mạnh lại có thể chết vì những chuyện vợ vẫn như thế được. Kể cả một kẻ bạc nhược về mặt tinh thần cũng không dễ chết như vậy. Ngay cả khi chết, dáng vẻ của hắn cũng mang vẻ "trong bao". Hẳn có vẻ thanh thản vì đã đạt được mục đích cuộc đời: Không có cái gì xảy ra nữa, hắn đã được chui vào một cái bao vĩnh cửu!

Tình tiết đối thoại giữa Bê-li-cốp và Cô-va-len-cô càng làm bộc lộ rõ sự trong bao của Bê-li-cốp, sự bảo thủ của hắn khiến người đọc cảm thấy hả hê khi hắn bị Cô-va-len-cô đẩy ngã. Thương hắn nhưng trách hắn nhiều hơn. Khi bị ngã nhào mà hắn không hề quan tâm mình có bị thương không mà chỉ chăm chăm vào việc sợ bị người khác nhìn thấy, sợ làm trò cười cho thiên hạ. Tiếng cười của Va-ren-ca là một chi tiết rất đắt. Có người đã khẳng định chính tiếng cười vang ấy của cô là nguyên nhân dẫn đến cái chết của Bê-li-cốp sau này. Song dù là vì lí do gì thì dường như, cái chết đối với Bê-li-cốp lại là sự giải thoát hoàn hảo nhất cho chính hắn và mọi người. Hẳn được chui vào yên ngủ mãi mãi trong cái bao hoàn hảo, tuyệt vời nhất với hắn; không còn phải thấp thòm "nhỡ có chuyện gì thì sao" khi ngủ trong phong hộp như trước nữa.

Tuy vậy, sự chấm dứt cuộc đời của một kẻ quái thái trong xã hội vẫn không thể diệt tận gốc mọi mầm mống của ung nhọt như Bê-li-cốp được. Một kẻ dị thường đã ra đi nhưng trong xã hội vẫn tồn tại bao nhiêu cái bao nữa, vẫn còn bao nhiêu kẻ sống mà như chết rồi nữa? Câu

hỏi được người kể chuyện bỏ ngỏ càng làm tăng thêm sự ám ảnh về một tương lai mù mịt của những sự đời ảm đạm, nhỏ nhặt, tầm thường. Trong truyện, Sê-khốp đã sử dụng mười hai lần từ chỉ cái bao để miêu tả nhân vật chính. Chi tiết cái bao là một chi tiết nghệ thuật đặc sắc và sáng tạo với tầng lớp biểu ý sâu sắc mang nhiều giá trị xã hội.

Hình ảnh “cái bao” trong tác phẩm có ý nghĩa biểu tượng: nó là biểu tượng cho một loại người có lối sống trong bao đã và đang tồn tại ở nước Nga. Nước Nga thời ấy phải chăng cũng đang bị một cái bao khổng lồ vây hãm, ngăn chặn tự do. Qua truyện ngắn tác giả muốn lên án, phê phán kiểu người có lối sống trong bao, tác hại của nó đối với xã hội. Đồng thời tác giả cũng muốn cảnh báo, kêu gọi mọi người thay đổi cách sống, không thể mãi sống vô vị, hèn nhát như vậy được.

Truyện ngắn thể hiện được cuộc đấu tranh giữa con người với “cái bao” chuyên chế và khát vọng cuộc sống là mình, loại bỏ cuộc sống “trong bao”, thức tỉnh “con người không thể sống mãi như thế được”.